

Ελευθερία Βιδάκη

784
«Το θέατρο για δύο πράγματα μιλάει: τον έρωτα και τον θάνατο. Βρίσκεις εκεί ως θεατής μιας παράστασης τη ζωή συμπεκνωμένη, με αυτά τα δύο κυρίαρχα θέματα που σε απασχολούν να μένουν για ακόμα μία φορά αναπάντητα».

Στο πλαίσιο αυτό εντάσσει η ηθοποιός Ελευθερία Βιδάκη και τη σχέση της με τον ρόλο, που υπαγορεύεται από μια ακαθόριστη ανάγκη «να ξεφύγεις και να ταξιδέψεις» και οδηγεί κάθε φορά σε έναν ισχυρό προσωπικό δεσμό, όπου «χρειάζεται να δώσεις για να σου δοθεί» και στη συνέχεια να τον τιμήσεις σαν ένα κομμάτι από τη δική σου ψυχή. Τι κι αν τα αγριοκάτσικα στον Θέρισο Χανίων, όπου γεννήθηκε και πέρασε τα παιδικά της χρόνια, δεν την επιδοκίμαζαν όταν απήγγελλε Οιδίποδα σε κρητική διάλεκτο; Εκείνη αναμόχλευε τα «δρομολόγια» ενός απέραντου και αστείρευτου ονείρου, ώσπου η εισαγωγή της στη Φιλοσοφική Σχολή των Αθηνών της πρόσφερε το αναγκαίο άλλοθι για να επιδοθεί σ' αυτό που κατά βάθος είχε επιλέξει.

«Στη Δραματική Σχολή του Εθνικού», λέει η Ελευθερία Βιδάκη, «μας παραμυθιάζανε λίγο. Παίρναμε ωραίους ρόλους, είχαμε καλούς δασκάλους... Αντιμετωπίζαμε μεγάλα κείμενα και πιστεύαμε ότι μπορούμε να αντεπεξέλθουμε σε όλες τις δυσκολίες. Βγαίνοντας όμως έξω, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου έτσι».

Αυτή η διαφορά την έκανε να συμμαζέψει σταδιακά αυτό που θεωρούσε χάρισμα, τον αυθορμητισμό της. «Στη σκηνή καλείσαι να ξαναγίνεσαι αθώς σαν παιδί», δηλώνει. «Όμως η συναισθηματική μόνο προσέγγιση του ρόλου δεν επαρκεί. Όσο μεγαλώνουμε είναι σαν να μας καλύπτει ένας σοβάς. Χρειάζεται κάθε φορά να τον ξύνουμε με προσοχή αλλά και γνώση για να βρούμε την αλήθεια».

Χρειάστηκε χρόνια η Ελευθερία Βιδάκη για να συνειδητοποιήσει κάτι τέτοιο, και να βρεθεί σήμερα στην αρχή μιας νέας περιόδου. «Περνάω – λέει – μια κρίση ως ηθοποιός. Πιστεύω πλέον ότι η προσέγγιση ενός ρόλου είναι πρωτίστως



Μόνο η συναισθηματική προσέγγιση του ρόλου δεν επαρκεί

μια πνευματική διαδικασία και έχω την ανάγκη να ενσκήψω σε βιβλία που έχουν να κάνουν με τη δουλειά μου, γιατί τελικά το να είσαι ηθοποιός δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση».

Στην τηλεόραση δούλεψε κάποτε στο σίριαλ «Καλήμέρα Ζωή» του Ν. Φώσκολου, στον ρόλο μιας κοπέλας που έγινε θύμα κάποιου χαρτοπαίκτη.

«Πέθανε» όμως ξαφνικά, όταν της δόθηκε η ευκαιρία να παίξει τον ρόλο της Γκρούτσα στην «Κύκλο με την κιμωλία» του Μπ. Μπρεχτ, με το ΔΗΠΕΘΕ Αγρινίου. Πρωτίτερα είχε συνεργαστεί με τον Στ. Ευαγγελάτο, στο «Νησί της Αγίας» του Θ. Κωτσόπουλου, με τον Ν. Χαλαλάμπους στη «Ζωή» της Μ. Λυμπεράκη, με τον Κ. Δαμάτη στις «Νεφέλες» του Αριστοφάνη, με τον Στ. Τσακίρη στις Λαβδακίδες του Κ. Γεωργουσόπουλου κ.ά., ενώ πέρυσι έπαιξε στο «Χορεύοντας στη Λουνάσα» του Μπ. Φλίερ, σε σκηνοθεσία Γ. Θεοδοσιάδη.

Ενδιάμεσα έκλεβε τον χρόνο να παίξει και σε κάποιες άλλες τηλεοπτικές σειρές, όπως το «Κάτι τρέχει με τους δίπλα» και το «Εσύ φταις». «Οι χρόνοι στις τηλεοπτικές παραγωγές είναι σχεδόν πάντα περιορισμένοι – λέει η Ελευθερία Βιδάκη – και το μόνο που σου απομένει είναι να προσπαθείς τουλάχιστον να μη γελοιοποιηθείς».

Αυτή την εποχή παίζει στο «Τραίνο στο Ρουφ» τον ρόλο της Άιρις, από το έργο της Έθελ Γουάιτ «Η κυρία εξαφανίζεται», που μετέφρασε ο Ερρίκος Μπελιές και σκηνοθέτησε η Τατιάνα Λύγαρη. Πρόκειται για μια νεαρή Αμερικανίδα που ταξιδεύει με το τρένο στην Ευρώπη του Μεσοπολέμου και που, μέσα από μια περιπέτεια και μια μυστηριώδη εξαφάνιση, αλλάζει άρδην τη ζωή της, εξανθρωπίζεται, μάχεται, ερωτεύεται.

«Είναι μια μοναδική εμπειρία», λέει η Ελευθερία Βιδάκη. «Παίζουμε ανάμεσα σε επιβατικό κοινό, μας αγγίζει, μας μυρίζει. Απαιτείται φοβερή συγκέντρωση, δεν μπορείς να είσαι ψεύτικος, να ξεγελάσεις τον θεατή, να αφεθείς έστω και λιγάκι. Υπάρχουν θεατρικοί χώροι που πρέπει με το παίξιμό σου να τους γεμίσεις. Και κάποιοι, όπως αυτός, που χρειάζεται να μπορείς να τους ανοίγεις».

Ζαχαρίας Ρουστάνης